

Отъ вси-те религіозны вопросы, кои-то ради существующе-то на догматы-те различіе ся повдигнаха и ежедневно ся подвигатъ между разными восточны христіански общества, има нѣкои отъ тѣхъ кои-то вѣрно не ся достойни да привлекатъ вниманіе-то на просвященны-те умове до тиковъ высокъ степенъ, колко-то вопросъ-атъ: на кого принадлежа Божій гробъ. Тойзи достопамятный вопросъ, кой-то многажды ся испытана, и кой-то освѣтъ религіозна-та полза, коя-то онъ въ себе содержавана, и за кого-то Дипломація-та не е возможно отстранена да сѣди, открыва предъ очи-те на важнаго наблюдателя всичкій-атъ фанатисмъ и злосердечный духъ, кои-то Латинско-то на Востокъ живуще духовенство никогда не престана да употреблява въ сходство-то си съ Восточно-то духовенство. По злосчастію, опытъ-атъ доказува, че и въ просвѣщенный тойзи вѣкъ, по кой-то мы живѣемъ, намиратся человекы, кои-то видися да иматъ за званіе да смущаватъ покойность-та нихнаго сосѣда и кой-то, съ нихни-те страсты, удушаватъ совѣтныи гласъ, и кои-то ся боятъ да не бы да осквернятъ оно що е най священо, истина-та, като една суетна и мечтателна совѣстность. Така мы никакъ не ся удивихме